

Copyright © Sandrone Dazieri, 2018
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2019 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAZIERI, SANDRONE

Regele de Arginți / Sandrone Dazieri ; trad.: George Arion Jr. - București :

Crime Scene Press, 2019

ISBN 978-606-8959-32-0

I. Arion, George, jr. (trad.)

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: MIHAELA DAMIAN

Bun de tipar: mai 2019

Tipărit în România, ART PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Sandrone Dazieri

Regele de Arginți

traducere din limba italiană de
George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2019

Odinioară

Colomba se aplecă deasupra lui Giltine și constată că era moartă, în vreme ce Dante se întoarse turbat spre Leo.

– Nu era nevoie! Nu era nevoie, fir-ar a dracului!

Leo introduse un încărcător nou în pistol, apoi se apropie de Colomba.

– E moartă?

– Da.

Doamne, cât de mică e, își zise Colomba. Probabil nu cântărea mai mult de patruzeci de kilograme.

– Ce-a fost cu explozia, Dante?

– Un vechi prieten al lui Giltine a încercat să-i facă o cale de scăpare.

– Și era cât pe ce să reușească, zise Leo, apucând cuțitul pe care îl scăpase Giltine.

– Leo, vezi că distrugi probele, zise Colomba.

– Tare păcat.

Ceva din glasul lui îl înfioră pe Dante.

– N-o atinge! strigă el.

Dar era prea târziu, pentru că Leo îi înfipsese deja Colombeii cuțitul în burtă și îl întorsese ca să caște rana.

Colomba simți cum stomacul parcă îi îngheață și căzu în genunchi. Scăpă pistolul, în vreme ce mâinile i se umplură de sânge.

Văzu cum Leo îl lovi pe Dante cu pumnul și îl trânti la pământ, apoi se aplecă deasupra lui Bieli. Bătrânul îl fixă cu ochi îngroziți, incapabil să se miște din pricina durerii cumplite din bazin.

- Dacă mă lași în viață te fac bogat, îi spuse.

- *Dasvidania*, zise Leo și îi tăie gâtul cu aceeași indiferență cu care ar fi tăiat o felie de tort.

Dante se târî spre Colomba, care rămăsese în poziție fetală. Sub ea se formase deja o baltă de sânge.

- CC, spuse el cu lacrimi în ochi. Stai pe loc. Apăs eu pe rană. Apăs eu...

Leo îl înșfăcă pe Dante și îl ridică în picioare.

- E ora de plecare.

Dante simți cum barometrul interior depășește nivelul zece, o sută, o mie, iar chipul lui Leo deveni o pată întunecată din marginea unui ecran uriaș din Berlin, apoi trecătorul care cu mai multe luni înainte îi declanșase criza psihotică în urma căreia ajunsese în clinica elvețiană.

- Tu ești, șopti el.

- Bravo, frățioare, zise Leo, apoi îl strânse de gât până îl făcu să-și piardă cunoștința și îl săltă pe umăr.

Ultimul lucru pe care îl văzu Colomba fu mâna lui Dante care încerca s-o ajungă de peste umărul lui Leo. Voia să-i spună că urma să-l salveze, că avusese dreptate în legătură cu tot și că nu aveau să se mai despartă niciodată, dar rosti cuvintele doar în vis.

Când paramedicii ajunseră și o salvară la mustață, Leo și Dante dispăruseră deja. Nimeni nu-i văzuse când se îndepărtaseră.

Abia după o săptămână de cercetări se descoperi faptul că Leo Bonaccorso nu existase niciodată.

Partea întâi COȘMARURI

CAPITOLUL I

1

Întuneric.

Dante se sufocă. Întunericul îl strivește ca o lespede, îl zdrobește, îi frânge oasele. Îi intră în gură și în plămâni. Nu reușește să urle. Nu reușește să se miște și nici măcar să vomite. Leșină din nou, iar somnul provocat de epuizare e un ecran negru pe suprafața căruia îi ard amintirile. Vede o femeie în verde care îi zâmbește, acoperită de sânge. Zgomotul unei explozii. Urletele.

Urletele îl trezesc.

Întuneric. Întuneric. Întuneric. Întuneric. Întuneric. Întuneric. Întuneric. Întu...

Lumină.

Durează doar o clipă, o fracțiune de secundă prea mică să poată fi măsurată. Însă Dante se agață cu toată puterea de ea. Ochii lui beau lumina, el începe din nou să gândească. Puțin. Simte miros de lemn și praf. Se gândește la explozia pe care a auzit-o. I-a căzut ceva în cap? Se află într-un spital?

Efortul e prea mare. Se întoarce la ecranul negru. Se întoarce la amintiri. La femeia acoperită de sânge, cu numele acela ciudat, în locul acela ciudat care arată ca o discotecă. La cele cinci gloanțe care se îndreaptă spre ea. Dante reușește să le vadă cum se târăsc prin aer ca niște melci și o lovesc în spate. Carnea femeii devine

gelatină, chipul i se lichefiază, zâmbetul se frânge. Pe clavicula ei stângă și pe abdomen înfloresc doi mici vulcani de piele. Vulcanii se sfâșie și cele două gloanțe care îi străpung complet trupul ies la iveală, improșcând sânge și fragmente de os. Femeia începe să cadă în față. În spatele ei...

Întuneric.

Dante e treaz dar nu face greșeala să deschidă imediat ochii. Mai întâi încearcă să-și simtă propriul corp, să-l reconstruiască în ciuda valurilor de durere care îl năpădesc când se mișcă. Înțelege că e întins pe spate și ceva îi imobilizează încheieturile și gleznele. În gură are o bucată de cauciuc, iar pe șolduri, înfășurat, ceva moale. L-au intubat? E grav? Își amintește zgomotul unui motor diesel care îi vibra în craniu. Zgomotul unei bărci. Poate așa l-au dus la spital.

Încearcă să-și miște mâinile iar durerea de la încheieturi crește. Sunt legate cu ceva tăios care îi mușcă din carne la fiecare mișcare.

Benzi de plastic.

Groaza îl aruncă din nou în cinematograful memoriei sale. Filmul pornește din nou și femeia în verde își continuă căderea, iar Dante vede imaginea din spatele ei. Pereți de sticlă sfărâmați, mobilă de plastic în culori violente, praf, dărâmături. Și trupuri întinse pe jos. Bărbați în smoching, femei în ținută de seară. Plini de sânge. În starea sa de halucinație, Dante își dă seama că a văzut explozia cu ochii lui. Era acolo. Nu știe cu cât timp în urmă s-a întâmplat. Și mai știe că e la Veneția.

Ridică pleoapele, din nou în prezent, și se concentrează asupra punctului luminos de deasupra sa, privindu-l cu coada ochiului, mai sensibil la lumină. Întorcând capul vede că punctul se mișcă, dispare și reapare. Între el și reflexie e ceva, nu privește direct tavanul unei camere întunecoase. Ceva, își dă seama abia atunci, foarte apropiat. Un grilaj de lemn.

Găuri pentru aer.

E închis într-un cufăr.

2

Sângele începu să curgă din nou după furtuna de zăpadă care lovi regiunea Le Marche. Multe localități dintre Munții Sibillini și stâncile abrupte ale promontoriului Conero rămaseră izolate, iar Protecția Civilă fu nevoită să distribuie mâncare cu ajutorul elicopterelor. În decursul acelor zile, sute de animale muriră înghețate în grajdurile prăbușite, într-un caz – chiar alături de stăpânul lor.

Cu toate că era departe de epicentrul furtunii, până și drumul lung și desfundat care lega satul Mezzanotte de drumul comunal fusese îngropat sub zăpadă, blocând cisterna cu gaz din vale care aproviziona casele împrăștiate printre dealuri. Una dintre ele, aflată chiar la capătul drumului desfundat și deasupra unei râpe de vreo zece metri, era o casă rustică, părăginită, din piatră cenușie. Fusese construită de niște țărani la sfârșitul secolului al XIX-lea, iar apoi mărită și modificată generație după generație, deseori fără a fi respectat vreun criteriu al uniformității. Avea ferestre de toate formele și culorile, cinci uși și inserții din materiale diferite; partea cea mai recentă fusese construită din ciment, urmând curbura terenului în loc ca mai întâi pământul să fi fost nivelat, astfel încât casa ajunsese să aibă o parte cu două etaje și o alta cu unul singur, arătând ca o pană cenușie înfipțată în pământ. De sub pătura de zăpadă din curte se ițeau arbuști sfrijiiți și buruieni care ascundeau casa.

Centrala era în pivniță, zgâriată de nenumăratele chei franceze care îi deșurubaseră tuburile pentru a fi curățate de calcar. Trăgea gaz printr-o conductă lungă care ajungea sub grădină, până la rezervorul îngropat imediat după gard, unul dintre rezervoarele pe care cisterna ar fi trebuit să le aprovizioneze.

La ora 2 centrala sorbi ultimele rămășițe de gaz, tuși ca un bătrân suferind de plămâni și se stinse.

O femeie cu ochi verzi schimbători, umeri largi și pomeți pronunțați rămase întinsă în pat să asculte scârțâitul caloriferelor care se răceau. Se numea Colomba Caselli, avea treizeci și cinci de ani și era vicechestor de poliție, în concediu de odihnă de când o stafie îi înfipsese un cuțit în abdomen și îl răpise pe Dante Torre, Bărbatul din Siloz.

Trecuseră un an și jumătate.

De atunci, nimeni nu mai auzise nimic de ei.

3

Colomba se ridică, își pregăti la cana fierbător un ceai dintr-un pliculeț deja folosit, își puse peste bluza de casă geaca îmblănită gen Chewbacca și ieși pe pragul măturat de vântul puternic. Totul era alb și înghețat, ulița părea un șarpe care dispărea într-un neant lăptos. Singurele zgomote care se auzeau erau vântul și croncănitul ciorilor.

Colomba își trase gluga pe frunte ca să se protejeze de gheața pulverizată de vânt și se îndreptă stângace spre depozitul cu acoperiș din plăci cenușii ondulate de lângă poartă, având în buzunar cutia de chibrituri care îi marca fiecare pas cu zornăitul ei. Nu aprinsese niciodată focul în șemineu, dar știa că acolo era o grămadă de lemne, îngropată de ani întregi sub vechituri.

Dar se blocă înainte să ajungă, cu picioarele cufundate în zăpadă până la genunchi.

Din spatele grămezii de lemne pornea un șir de urme ome-nești. Cineva sărise gardul, făcându-se nevăzut în spatele casei.

Colomba nu reușea să se miște, nu reușea să întoarcă capul, nu reușea să nu mai fixeze cu privirea urmele care desenau un semicerc în zăpada albă, trecând razant pe lângă perete.

Mâna ei căută imediat pistolul și, abia când descoperi buzunarul gol, își aminti că-l lăsase în sertarul noptierei. În perioada de după spitalizare îl lua și în pat și se trezea cu un gust de ulei mineral în gură. De ce naiba renunțase la obicei?

Ai început să te simți în siguranță?, îi zise o voce cunoscută din cap, atât de limpede că i se păru că venea din spatele ei.

Plămâni i se contractară și își pierdu echilibrul. Căzu pe spate pe tulpinile scheletice ale trandafirilor sălbaticiți. Privind fix cerul alb reuși doar să-și spună că era sfârșitul.

Așteptă lama de cuțit.

Așteptă împușcătura.

Așteptă durerea.

Nu se întâmplă nimic.

Treptat, Colomba își reveni în simțiri, controlându-și tremurul.

Alunecă de pe răsaduri și se ridică din nou în picioare. Leo Bonaccorso – stafia vieții ei trecute – n-ar fi lăsat niciodată urme la vedere. S-ar fi pomenit față în față cu el când deschidea ochii dimineața sau ar fi ucis-o în liniște în timp ce dormea.

Doar să nu-i treacă altceva prin minte. Poate vrea să mă atragă pe undeva ca să...

– Încetează, șopti, nervoasă pe ea însăși. Ești nebună, ești tâmpită!

Mai aruncă o privire la urme – chiar erau acolo – și alergă în casă să-și ia pistolul Beretta. Ținându-l cu două mâini, merse după intrus până la șopronul care servea drept depozit pentru vechituri. Lanțul era tras, ușa întredeschisă, ceva foșnea în întunericul dinăuntru. Colomba se pregăti să tragă.

– Te-am văzut! Pune mâinile la ceafă și vino afară!

Niciun răspuns. Foșnetele încetară.

Număr până la trei, nu mă enerva! Unu, doi...
Fără să ajungă la trei, Colomba străbătu cei câțiva metri care o despărteau de șopron și deschise larg ușa cu vârful bocancului. Lumina zilei dezvălu silueta masivă a unui om care stătea în picioare printre mobilele pline de pânze de păianjen și se ascundea după un dulap, iar Colomba reușea să-i vadă numai spatele.

- Ți-am zis să vii afară!

Făcu un pas înainte. Intrusul se ghemui mai tare după dulap, dar acum Colomba reușea să-l vadă. Era masiv, și musculos și gras, cu părul blond ca paiul. Purta o bluză de trening veche și o pereche de papuci de pâslă. Tremura de frică și stătea cu fața îndreptată spre colțul peretelui.

- Cine ești? Întoarce-te să te vad!

Omul nu se mișcă și Colomba fu cea care se apropie, descoperind un chip rozaliu și lipsit de păr. Avea cel mult optsprezece ani și privea în gol, fără nicio expresie.

Colomba se întrebă dacă se uita mereu așa sau dacă era în stare de șoc, dar coborî pistolul.

- Ce cauți aici? Te-ai rătăcit? întrebă.

Băiatul nu răspunse. Pe neașteptate începu să alerge spre ieșire, cu mișcări dezordonate și rigide, cu papucii care împroșcau în jur apă murdară. Colomba îl prinse. Băiatul o mușcă de mână, ea îi puse piedică și îl făcu să cadă cu fața în jos în zăpadă.

- Gata, nu mai face pe nebunul, zise. Nu-ți fac nimic, vreau doar să știi cine...

Cuvintele i se stinseră în gât.

Zăpada din jurul băiatului se înroșise.

4

Colomba îngenunche lângă băiat, învingându-și senzația de panică. Se lovise de ceva? De o piatră? De una dintre multele vecituri împrăștiate prin jur?

- Unde te-ai rănit? Lasă-mă să văd!

Băiatul se întoarse și rămase nemișcat, fixând-o cu niște ochi uluiți și confuzi.

E în stare de șoc, în scurt timp o să-și piardă cunoștința din pricina hemoragiei. Colomba îi descheie fermoarul treningului.

Dedesubt avea un tricou mânjit de sânge care începea să se închege.

Ignorând protestele nearticulate ale băiatului, îi ridică tricolorul, scoțând la iveală pielea goală. Nici urmă de rană. Pipăi zona ca să se asigure, băiatul încercă să se retragă, apoi ea îl răsuci cu hotărâre pe burtă și îi examină spatele: nimic nici acolo și nici pe picioare.

Colomba îi aranjă la loc hainele. Sângele nu era al lui. *Bine.*

Ești sigură că e bine?

Îl ajută să se ridice din nou iar băiatul rămase pe loc în fața ei, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul.

- Dacă mai încerci să fugi n-o să mai fiu așa de blândă, ok? îi zise. Hai în casă înainte să mori de frig.

Băiatul nu se mișcă.

- În casă, îi arată Colomba. Acolo.

Băiatul nu urmări direcția mâinii. Colomba îl apucă de braț neluând în seamă încercările lui de a se smulge din strânsoare și îl târi în bucătăria care era și sală de mese, ocupând jumătate din suprafața parterului. Pe vremuri, acolo fusese grajdul, construit sub dormitorul stăpânului astfel încât acesta să se încălzească de